

Η Παναγία «ξεναγεί» τον Γέροντα Αρσένιο

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)



[...] Καλεί τότε και αποστέλλει ο Γέροντάς μου Παπα-Χαράλαμπος [αργότερα Ηγούμενος της Μονής Διονυσίου] ένα αδελφόν, ήδη απελθόντα εις «ουρανίους Μονάς» και την ταπεινότητά μου, εις την Ι.Μ. Φιλοθέου προς διερεύνησιν των πέριξ αυτής κελλίων. Διερχόμενοι από το καλυβάκι του παππού Αρσενίου [Σπηλαιώτη συνασκητή του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή] για να λάβωμε την ευχήν του, προτού εμείς του μιλήσουμε μας λέγει:

- Μην πηγαίνετε Φιλοθέου· εμείς θα πάμε Μπουραζέρι.
- Και πώς το ξέρεις παππού;
- Μου το 'δειξεν η Παναγία στην προσευχήν.

Και άρχισε να περιγράφη καταλεπτώς τα κτίρια και τον μοναδικόν εκεί μονάζοντα Ρώσσον. Τον ρωτώ τότε:

- Είναι θέλημα της Παναγίας μας να φύγουμεν απ' εδώ;

- Έχει μέρες που το ξέρω ότι θα φύγουμε. Πριν λίγες νύχτες είδα στον ύπνον τον Γέροντα [τον όσιο Ιωσήφ τον Ησυχαστή] και επιστατούσε σαν εργολάβος σε κάτι μεγάλα κτίρια.

Τον ρωτώ: «Τίνος είναι αυτά, Γέροντα»; «Είναι δικά μας», μου λέει.

Πηγαίνετε και στα Φιλοθείτικα να δήτε, αλλά να ξέρετε, Μπουραζέρι θα πάμε.

Ανεβήκαμε στις Καρυές· πήγαμε πρώτα στο Μπουραζέρι. Πράγματι ήταν όπως μας το περιέγραψε ο παππούς· ο Ρώσος όμως δεν δεχόταν συζήτησιν για να δεχθή συνοδείαν με Έλληνες.

Επήγαμε εν συνεχεία στην Μονή Φιλοθέου και ερευνήσαμε κάτι μεγάλα, αλλά ερειπωμένα κελλιά. Οι πατέρες της τότε ιδιορρύθμου Μονής με πολλήν ευγένειαν προσεφέρθησαν να μας τα παραχωρήσουν, αλλά δεν τα βρήκαμε κατάλληλα.

Γυρνώντας, λέγαμε ότι «καλό το Μπουραζέρι, αλλά πώς να πείσουμε τον Ρώσσον να μας δεχθή»;

Η λύσις βρέθηκε. Ο Γέροντας παπα-Χαράλαμπος, επειδή γεννήθηκε στην Ρωσσίαν και ήξερε ρωσικά, ήταν ο κατάλληλος διαπραγματευτής· και όμως, μετά την πρώτην επαφήν, εγύρισεν άπρακτος.

Την άλλην ημέραν τον φωνάζει ο Γ. Αρσένιος και του λέγει: «Πήγαινε αύριο στο Μπουραζέρι· είδα απόψε την Παναγία μας και τον Ρώσσον να σ' αγριεύη.

Τον περιλαμβάνει η Παναγία μας και σου τον έκαμεν αρνάκι».

Μ' αυτήν την διαβεβαίωσιν πηγαίνει πάλιν ο Γέροντας στο Μπουραζέρι. Γυρεύει τον Ρώσσον αλλά δεν τον βρίσκει πουθενά. Βλέπει μιαν πόρταν ανοικτήν, από περιέργειαν κοιτάζει μέσα ήταν η εκκλησία της Αγίας Σκέπης και μέσα το γεροντάκι ο Ρώσσος.

Μόλις αντικρύζει τον Γέροντα, τον καταλαμβάνει ένας απότομος θυμός και τρέχει μ' ένα ξύλο να κτυπήση τον Γέροντα.

Δεν πρόλαβε όμως να πλησιάση και ξαφνικά αλλάζει διάθεσιν· πέτα το ξύλον κάτω αγκαλιάζει τον Γέροντα και αρχίζει να λέει: «Εσύ καλός άνθρωπος. Αύριον εδώ με όλα καλογέρια». Τον ανεβάζει επάνω και του δείχνει ένα κτίριο· «Αυτό εμένα φθάνει· τα άλλα όλα δικά σας».

Αφού εξελίχθηκαν έτσι τα γεγονότα, εντός των ημερών η συνοδεία μας μεταφυτεύεται εις το μεγάλο αυτό χιλανδαρινό κελλί.

Πηγή: remptousia.gr/Απόσπασμα από το βιβλίο του Μοναχού Ιωσήφ Διονυσιάτη, ο «Γέρων Αρσένιος ο Σπηλαιώτης, (1886-1983), Συνασκητής Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού».